

Непосредно након објављивања одлуке о ослобађању двојице хрватских генерала пред Хашким трибуналом, две особе патриотске оријентације, иначе врло добро упућене у политичка питања и дешавања код нас и у свету, питале су ме, приметно погођене и незадовољне карактером пресуде, да ли сам чуо за ту вест и шта мислим о томе. Ја сам им смирено одговорио да ме таква одлука заправо не чуди, а искрено, нисам је ни са нестрпљењем очекивао, што је, по свој прилици, био случај са једним делом наших грађана који су, слично већини Хрвата, тог дана изгледа посветили посебну пажњу дешавању у Хагу. Оно што ме, напротив, чуди јесте такво напето ишчекивање шта ће рећи хашко „Жалбено веће“, притајено надање да ће одлука бити другачија (праведна) и отворено разочарање и љутња што таква није била. Поготово ме чуди када такво држање показују они који су животни и политички веома искусни, и немају нарочитих илузија о „праведности“ Хашког трибунала. Овај случај је показао да су неке илузије о том суду чак и код њих ипак постојале.

Позитивна страна ослобађања Готовине и Маркача - огољивање хашке неправде

Право питање које треба себи стога да поставимо је да ли би заиста било боље да је хрватским генералима потврђена првостепена пресуда? Да ли би у том случају требало да будемо задовољнији и спокојнији? Да ли то значи да нама одговара да се симулакрум хашке правде и даље одржава, макар у минималном облику? Или је, напротив, боље што је оваквом пресудом он до краја распршен? На конкретнијем плану, да су нпр. Готовина и Маркач праведно проглашени кривим за етничко чишћење и остале злочине почињене током „Олује“, да ли би онда, по аналогији, било праведно да се Младић прогласи кривим за „геноцид“ у Сребреници? Јер, између ових догађаја и актера неко би могао да повуче паралелу, а гласноговорници Трибунала сигурно би је повукли, подмећући нам имиџ тобожње принципијелне посвећености „правди“. Овако, то им није успело. Чак и осведочени (про)хашки јуришници попут Карле дел Понте или Наташе Кандић нису могли да не признају да ова пресуда са правдом нема баш много везе. Као што с правдом никакве везе није имало много шта друго што се већ скоро две деценије дешава у Хагу, око Хага и поводом Хага. Ако се нпр. Орић ослобађа, Шешел и Крајишник мрцваре и лагано убијају, а Милошевић убија, да ли треба да нас скандализује ослобађање

Пише: Марио Калик
субота, 24 новембар 2012 23:00

Готовине и Маркача? Наша ситуација јесте прилично безнадежна. Али, да ли смо постали толико очајници да у пустињи Хашког трибунала ту и тамо почињемо да прижељкујемо и привиђамо оазе правде?

Од самог оснивања Трибунала јасно је какав је карактер тог суда и шта је крајњи смисао његовог постојања. Одавно је постала отрцана флоскула то рећи, али изгледа да још увек није залудно понављати, како би споменути превиди у будућности били сасвим искључени, да је тај суд осмишљен да на глобалном плану устоличи званичну „истину“ о ратовима на простору бивше Југославије, и да „праведно“ казни оне који су за те ратове и оно што се током њих дешавало (наводно) одговорни. А та „истина“ је да су Срби починили „ратну агресију“ на „суседне народе“ у њихове „међународно признате“ државе, током које су починили бројне злочине, укључујући онај најгори, геноцид, и да због тога треба „праведно“ казнити њихово политичко, војно и полицијско руководство, као и многе „злочинце“ на нижим нивоима. Пројекат овакве „истине“ и „правде“, као што знамо, Хашки трибунал доследно и систематски спроводи све време. Са хапшењем Караџића, Младића и Хаџића, комплетно политичко, војно и полицијско руководство Срба из Републике Српске Крајине, Републике Српске и Србије, нашло се у Хагу и већином је већ осуђено. С друге стране, ниједан политички руководиоца Хрвата, Муслимана или косметских Албанаца није ни оптужен, камоли осуђен, а оно мало њихових вишерангираних официра, како видимо, бива ослобођено. Преостала ситна „боранија“ осуђених нижерангираних официра из редова Хрвата и Муслимана (па и то у односу бар 1:5 спрам Срба кад је реч о њиховом броју и дужини казни), има функцију да створи привид хашке „праведности“, лажни утисак како се наводно „једнако“ кажњавају злочинци „свих“ зарађених страна. Зато је заиста претерано и нетачно рећи да се у Хагу суди само Србима. Али је сасвим прецизно и тачно рећи да се тамо суди и пресуђује Србима као „агресорима“, „покретачима рата“, и „највећим злочинцима“ од свих страна у ратном сукобу. Око овога се једногласно слажу чак и они који, искрено или перфидно, признају да и међу њиховим сународницима има злочинаца (то је случај нпр. са представницима хрватске „левице“; ниједан од тих „левичара“ ни најмање не сумња да су Срби и Србија били „агресори“ и „најгора“ страна у рату).

Srbi u Hagu:

85
godina zatvora
dobili Srbi
iz Hrvatske
u Hagu

0
godina dobili

10
miliona dolara
koštalo je lobi-
ranje za slobu
Gotovine i
Markača

Vojislav Šešelj
Goran Hadžić
Radovan Karadžić
Ratko Mladić
Dragoljub Ojdanić
Nebojša Pavković
Momčilo Perišić
Vujadin Popović
Nikola Šainović
Zdravko Tolimir
Stojan Župljanin
Vlastimir Đorđević
Vladimir Lazarević
Milan Lukić
Sreten Lukić
Ljubiša Beara
Radovoje Miletić
Drago Nikolić
Vinko Pandurević

Хашка неправда и „наша“ мизерна власт

Пише: Марио Калик
субота, 24 новембар 2012 23:00

